

Тѣ дойдоха пипнешкомъ
да намѣрятъ своя домъ,
и следъ малко Крачуланъ
спрѣ на селския мегданъ.

*

Но мегдана като стигна,
цѣло село се надигна,
даже бабичкитѣ идатъ,
само чудото да видятъ.
Но какво ли е това?
Крачуланчо безъ глава!
Виждатъ само два крака,
а главата му така
като тиква наедрѣла,
кржгла, тежка и дебела.
Крачуланъ едва я носи
на краченцата си боси!
Тичатъ кучета и виятъ,
бѣгатъ баби и се криятъ,
скачатъ котки презъ огнища,
дечурлига презъ плетища,
отъ плетищата пѣтлета,
като бѣсни кукуригатъ—
всички гжски изъ полето
къмъ небето се повдигатъ.

*

Въ двора влѣзе Крачуланъ,
а следъ него Караманъ,
и въ утихналия дворъ
и пѣтлета
и прасета
се развикаха на гласъ,
и се прѣснаха завчасъ.
Бѣгатъ мишки по полици,
котараци по зимници,
скачатъ пилци и пѣтлета
по съседнитѣ дървета;
викатъ кучета и хора,
даже биволътъ въ обора
почна силно да мучи
и да рита и фучи. . .
Крачуланчо не видѣ,

какъ си въ стаята дойде.
Взе го майка му горката
и го сложи на кревата.
Цѣла нощъ го тя милува

и му сладко хоротува.
Той престана да реве
и наскоро оздравѣ,
стана кротъкъ и прилеженъ
и къмъ всички стана нѣженъ.

*

Хей, немирни ученици,
съ непокорнитѣ главици,
Крачуланча погледнете
и добре си помислете —
който иска да лудува,
нека трѣгне да пжтува,
та добре да си изпати,
да му дойде умъ въ главата!
Крачуланчо отъ тогава
почна кротичъкъ да става,
и отъ книгата любима
той не мръдна цѣла зима.
Ала въ пролѣтни дни,
чакъ отъ топлитѣ страни
долетѣ аеропланъ,
и презъ сжщата година